

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2026/697

z dnia 11 marca 2026 r.

w sprawie współpracy między organami egzekwowania prawa odpowiedzialnymi za egzekwowanie dyrektywy (UE) 2019/633 w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorstwami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych znaczne różnice w sile przetargowej między dostawcami a nabywcami produktów rolnych i spożywczych mogą prowadzić do nieuczciwych praktyk handlowych. Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/633 ⁽³⁾ wprowadzono minimalny unijny standard ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi w celu ograniczenia występowania takich praktyk, które mają negatywny wpływ na poziom życia społeczności rolniczej.
- (2) W sprawozdaniu Komisji z dnia 23 kwietnia 2024 r. pt. „Wprowadzenie zakazu nieuczciwych praktyk handlowych w celu wzmocnienia pozycji rolników i podmiotów w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych – aktualna sytuacja” podkreślono, że w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych wciąż występują zakłócenia równowagi, co sprawia, że tym bardziej potrzebne są nowe środki, aby poprawić ochronę dostawców i zapewnić wystarczającą siłę przetargową wszystkim podmiotom.
- (3) W dyrektywie (UE) 2019/633 zobowiązuje się państwa członkowskie do wyznaczenia organów egzekwowania prawa w celu zapewnienia skutecznego egzekwowania zakazów ustanowionych w tej dyrektywie. Dyrektywa ta zobowiązuje również Komisję i te organy egzekwowania prawa do ścisłej współpracy w celu zapewnienia wspólnego podejścia do stosowania zasad określonych w tej dyrektywie. W szczególności organy egzekwowania prawa mają dążyć do zapobieżenia lub położenia kresu nieuczciwym praktykom handlowym o wymiarze transgranicznym występującym na ich terytoriach. Mają to osiągnąć poprzez współpracę, w tym dzielenie się informacjami i pomoc w postępowaniach wyjaśniających o wymiarze transgranicznym. Zakres i możliwości współpracy na mocy dyrektywy (UE) 2019/633 w dalszym ciągu są w pełni dostępne organom egzekwowania prawa w państwach członkowskich, ale należy zaradzić niektórym trudnościom dotyczącym mechanizmu współpracy oraz zwiększyć jego skuteczność.
- (4) Z uwagi na zasadę terytorialności organy egzekwowania prawa mogą napotkać trudności przy gromadzeniu informacji, wykrywaniu naruszeń oraz nakładaniu i egzekwowaniu grzywien i innych równie skutecznych sankcji, jeżeli nabywca ma siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim. Dzieje się tak na przykład w przypadku, gdy podmioty w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych lub ich zrzeszenia mają strategię zakupów transgranicznych. Trudności te wpływają na system egzekwowania prawa ustanowiony dyrektywą (UE) 2019/633, który jest uzależniony od współpracy między organami egzekwowania prawa, i mogą prowadzić do nierównego egzekwowania zakazu nieuczciwych praktyk handlowych, osłabiając ochronę dostawców produktów rolnych i spożywczych przewidzianą w tej dyrektywie. Należy zatem ustanowić pewne jednolite przepisy zacieśniające współpracę między organami egzekwowania prawa w sprawach transgranicznych. Zacieśnienie tej współpracy doprowadziłoby do skuteczniejszej ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi o wymiarze transgranicznym i przyczyniłoby się do wzmocnienia pozycji rolników w tym łańcuchu dostaw, tym samym zapewniając społeczności rolniczej odpowiedni poziom życia.

⁽¹⁾ Dz.U. C, C/2025/2970, 16.6.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/2970/oj>.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 lutego 2026 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 5 marca 2026 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/633 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorcami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych (Dz.U. L 111 z 25.4.2019, s. 59, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/633/oj>).

- (5) Biorąc pod uwagę, że dyrektywa (UE) 2019/633 umożliwia państwom członkowskim utrzymanie lub wprowadzenie bardziej rygorystycznych przepisów krajowych przeciwko nieuczciwym praktykom handlowym, należy wyjaśnić, że niniejsze rozporządzenie nie obejmuje tych przepisów. Państwa członkowskie powinny jednak móc zdecydować, że ich organy egzekwowania prawa korzystają z możliwości ustanowionych w ramach mechanizmu dobrowolnej współpracy określonego w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do takich przepisów. Możliwość ta może być szczególnie istotna w przypadkach, gdy bardziej rygorystyczne przepisy krajowe w niektórych państwach członkowskich kategoryzuje się jako nadrzędne przepisy obowiązkowe, które mają na celu zapewnienie stabilnych i zrównoważonych dostaw produktów spożywczych do konsumentów. W takich przypadkach organy egzekwowania prawa powinny mieć prawo do odmowy realizacji takiego wniosku dotyczącego dobrowolnej współpracy.
- (6) Aby umożliwić im skuteczne wykonywanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, organy egzekwowania prawa należy wyposażyć w niezbędne zasoby i wiedzę fachową.
- (7) Organy egzekwowania prawa powinny być uprawnione do wzajemnego przekazywania informacji i wykorzystywania, zgodnie z ich prawem krajowym, wszelkich okoliczności faktycznych lub prawnych – w tym informacji poufnych – jako dowodów. Przekazane informacje można wykorzystywać jako dowody wyłącznie w celu stosowania niniejszego rozporządzenia do egzekwowania przepisów ustanowionych w dyrektywie (UE) 2019/633 i w odniesieniu do kwestii, w związku z którą zostały zgromadzone przez otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa. Należy zagwarantować poufność przekazanych informacji z należyтым uwzględnieniem uzasadnionych interesów danej osoby fizycznej lub prawnej. Należy uwzględnić wnioski o ochronę informacji składane przez skarżących na podstawie art. 5 ust. 3 dyrektywy (UE) 2019/633 oraz zapewnić ochronę także w ramach transgranicznego egzekwowania prawa.
- (8) Z myślą o pomocy w położeniu kresu nieuczciwym praktykom handlowym o wymiarze transgranicznym, organy egzekwowania prawa powinny być uprawnione na swoim terytorium do podejmowania środków w ramach postępowania wyjaśniającego w imieniu innych organów egzekwowania prawa. Takie środki w ramach postępowania wyjaśniającego powinny być podejmowane przez otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa, zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) dyrektywy (UE) 2019/633 i zgodnie z jego prawem krajowym.
- (9) Współpraca między organami egzekwowania prawa, dotycząca egzekwowania ostatecznych decyzji o nałożeniu grzywn lub innych równie skutecznych sankcji i o zastosowaniu środków tymczasowych przyjętych zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy (UE) 2019/633, jest bardzo istotna w dążeniu do zapewnienia skutecznej ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi o wymiarze transgranicznym. W tym celu otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa musi otrzymać uprawnienie do egzekwowania ostatecznej decyzji przyjętej przez wnioskujący organ egzekwowania prawa w przypadku, gdy wnioskującemu organowi egzekwowania prawa nie udaje się pobrać grzywn ani wdrożyć równie skutecznych sankcji lub środków tymczasowych. W przypadkach gdy pobór grzywn lub wdrożenie równie skutecznych sankcji lub środków tymczasowych w państwie członkowskim otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa, są prowadzone przez inny właściwy organ krajowy, otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa powinien mieć uprawnienie do wszczęcia poboru grzywn lub wdrożenia równie skutecznych sankcji lub środków tymczasowych przed tym innym właściwym organem krajowym.
- (10) Organy egzekwowania prawa powinny być uprawnione na swoim terytorium i zgodnie z ich prawem krajowym do egzekwowania lub wszczynania postępowań w celu egzekwowania ostatecznych decyzji o nałożeniu grzywn lub innych równie skutecznych sankcji lub o zastosowaniu środków tymczasowych w imieniu innych organów egzekwowania prawa, pod warunkiem że te inne organy egzekwowania prawa upewniły się, że grzywny lub inne równie skuteczne sankcje lub środki tymczasowe nie mogą być wyegzekwowane w państwach członkowskich tych innych organów egzekwowania prawa.
- (11) Aby zwiększyć efektywność i skuteczność niniejszego rozporządzenia, zagwarantować sprawną współpracę między organami egzekwowania prawa oraz uniknąć ponoszenia nadmiernych kosztów przez otrzymujące wniosek organy egzekwowania prawa należy ustanowić przepisy dotyczące pokrywania kosztów środków stosowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (12) Organy egzekwowania prawa powinny się nawzajem informować o wszelkich nieuczciwych praktykach handlowych o wymiarze transgranicznym, które wystąpiły lub występują na ich terytorium.

- (13) Organy egzekwowania prawa powinny współpracować ze sobą poprzez wydawanie wniosków o wzajemną pomoc. Wnioski te powinny określać, jakie informacje lub środki uznaje się za niezbędne w każdym przypadku w celu prowadzenia postępowań wyjaśniających w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych. Aby umożliwić otrzymującemu wniosek organowi egzekwowania prawa wykonanie wniosku, powinien on zawierać wszystkie niezbędne informacje o domniemanych nieuczciwych praktykach handlowych.
- (14) Organy egzekwowania prawa nie powinny być uprawnione do odmowy realizacji wniosku o udzielenie informacji ani do odmowy udziału w środkach egzekwowania prawa, chyba że istnieje prawdopodobieństwo, że inne działania w zakresie egzekwowania prawa, decyzje administracyjne lub postępowania sądowe podjęte na szczeblu krajowym poza mechanizmem wzajemnej pomocy przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu zapewniłyby zaprzestanie danych nieuczciwych praktyk handlowych o wymiarze transgranicznym. Odmowy powinny być możliwe również w przypadkach, gdy wnioski wykraczają poza zakres niniejszego rozporządzenia lub są w sprzeczności z prawem krajowym otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa. Organy egzekwowania prawa powinny podać powody takiej odmowy.
- (15) Brak ustaleń proceduralnych dotyczących systemu językowego może stanowić przeszkodę dla sprawnej współpracy między organami egzekwowania prawa. Z tego powodu organy egzekwowania prawa powinny uzgodnić język, który ma być stosowany we wszystkich notyfikacjach, wnioskach i powiadomieniach przesyłanych między nimi. W przypadku gdy organy te nie są w stanie uzgodnić takiego języka zastosowanie powinny mieć domyślne zasady dotyczące stosowania języka określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (16) W przypadkach gdy może występować powszechna nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym, w której uczestniczą nabywcy i dostawcy z co najmniej trzech państw członkowskich, organy egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do tej praktyki, powinny mieć możliwość wydawania ostrzeżeń za pośrednictwem specjalnego systemu, angażowania się w skoordynowane działania i wyznaczenia koordynatora w celu koordynowania współpracy między odpowiednimi organami egzekwowania prawa, w odniesieniu do których domniemywa się, że na ich terytoriach występuje dana praktyka. Aby ustalić, które organy egzekwowania prawa są odpowiednie w odniesieniu do danej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne aspekty, w szczególności miejsce, w którym nabywca ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, oraz lokalizację dostawców, których może dotyczyć ta powszechna nieuczciwa praktyka handlowa. Wykrywanie powszechnych nieuczciwych praktyk handlowych o wymiarze transgranicznym powinno być wspierane przez wymianę informacji między organami egzekwowania prawa, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że stosowane są takie praktyki. Koordynator powinien wykonywać swoje kompetencje w ramach ścisłej współpracy z pozostałymi organami egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do tej praktyki. Wszystkie organy egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do danej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, powinny aktywnie angażować się w postępowania wyjaśniające na wczesnym etapie, wydawać ostrzeżenia dla Komisji i pozostałych organów egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do tej praktyki, oraz dzielić dostępnymi im informacjami na temat takich praktyk.
- (17) Należy ustanowić procedury koordynacji środków w ramach postępowania wyjaśniającego i środków egzekwowania prawa w odniesieniu do powszechnych nieuczciwych praktyk handlowych o wymiarze transgranicznym. Skoordynowane działania przeciwko takim praktykom powinny zapewnić organom egzekwowania prawa możliwość wyboru najbardziej odpowiednich i skutecznych narzędzi do położenia kresu tym praktykom.
- (18) Należy wyszczególnić przypadki, w których organ egzekwowania prawa, który jest odpowiedni w odniesieniu do danej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, może podjąć decyzję o odmowie udziału w skoordynowanym działaniu. W szczególności, brak dostępnych zasobów po stronie takiego organu egzekwowania prawa nie powinien uzasadnić odmowy udziału w skoordynowanym działaniu.
- (19) W celu zapewnienia, aby organy egzekwowania prawa, których dotyczy skoordynowane działanie, dysponowały wszystkimi niezbędnymi narzędziami komunikacji, współpracy i koordynacji, w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy dotyczące systemu językowego.
- (20) Biorąc pod uwagę, że dyrektywa (UE) 2019/633 chroni również dostawców w Unii przed nieuczciwymi praktykami handlowymi stosowanymi przez nabywców mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią oraz dostawców mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią podczas sprzedawania produktów rolnych i spożywczych do Unii, niniejsze rozporządzenie powinno określać także zasady wzajemnej współpracy organów egzekwowania prawa w odniesieniu do nieuczciwych praktyk handlowych z udziałem nabywców i dostawców mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią, które to praktyki są zakazane dyrektywą (UE) 2019/633.

- (21) Dyrektywa (UE) 2019/633 chroni również dostawców w Unii przed nieuczciwymi praktykami handlowymi nabywców mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią. Należy zatem ustanowić przepisy umożliwiające organom egzekwowania prawa skuteczniejsze prowadzenie postępowań wyjaśniających w takich sprawach. W tym celu organ egzekwowania prawa powinien mieć możliwość zwrócenia się do nabywcy o wyznaczenie punktu kontaktowego w Unii, który będzie głównym punktem kontaktowym dla organu egzekwowania prawa i ułatwi przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego. Organy egzekwowania prawa powinny również informować siebie nawzajem oraz Komisję w przypadkach, gdy nabywca nie zastosuje się do takiego postulatu.
- (22) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania środków określonych w niniejszym rozporządzeniu należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do opracowania standardowych formularzy wniosków o wzajemną pomoc. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁴⁾.
- (23) W celu skutecznego wdrożenia przepisów mających wzmocnić pozycję podmiotów w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych, które to podmioty są narażone na nieuczciwe praktyki handlowe, sprawozdanie ze stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia powinno stanowić podstawę procesu przeglądu dyrektywy (UE) 2019/633. Ważne jest, aby Komisja posiadała ogólne informacje na temat stosowania niniejszego rozporządzenia w państwach członkowskich. Ponadto Komisja powinna mieć możliwość oceny skuteczności niniejszego rozporządzenia. W tym celu organy egzekwowania prawa państw członkowskich powinny uwzględnić w swoich rocznych sprawozdaniach dla Komisji działania objęte zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (24) Aby ułatwić skuteczne egzekwowanie przepisów, Komisja powinna zapewnić platformę umożliwiającą szybką wymianę informacji lub wniosków między organami egzekwowania prawa oraz, w stosownych przypadkach, między tymi organami a Komisją, a także zarządzać tą platformą.
- (25) W celu uwzględnienia przyszłych potrzeb technicznych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmian dotyczących narzędzia, które ma być stosowane do zarządzania notyfikacjami i powiadomieniami przesyłanymi między organami egzekwowania prawa. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁵⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (26) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i obecnymi w tradycjach konstytucyjnych państw członkowskich. W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno być interpretowane i stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (27) Stosowanie niniejszego rozporządzenia nie powinno mieć wpływu na postępowania przygotowawcze i sądowe w państwach członkowskich. W związku z tym decyzja Rady 2008/976/WSiSW ⁽⁶⁾, decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW ⁽⁷⁾ i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE ⁽⁸⁾ powinny mieć pierwszeństwo przed niniejszym rozporządzeniem w stopniu, w jakim dana nieuczciwa praktyka handlowa wchodzi w zakres tych aktów prawnych.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

⁽⁵⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2016/512/oj).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/976/oj>).

⁽⁷⁾ Decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2005/214/oj).

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>).

- (28) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, którym jest zacieśnienie współpracy między organami egzekwowania prawa odpowiedzialnymi za egzekwowanie zakazu stosowania nieuczciwych praktyk handlowych na mocy dyrektywy (UE) 2019/633 w sprawach transgranicznych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż działając samodzielnie, nie mogą one zapewnić współpracy i koordynacji, natomiast ze względu zakres terytorialny i podmiotowy celu możliwe jest jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (29) Aby organy egzekwowania prawa miały wystarczający czas na wdrożenie przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, jego stosowanie należy odroczyć o 18 miesięcy po jego wejściu w życie.

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY WSTĘPNE

Artykuł 1

Przedmiot

W celu zwalczania praktyk, które rażąco odbiegają od dobrych obyczajów w działalności gospodarczej, stoją w sprzeczności z zasadą dobrej wiary i uczciwego obrotu oraz są jednostronnie narzucane przez jednego partnera handlowego drugiemu partnerowi handlowemu, w niniejszym rozporządzeniu ustanawia się określone przepisy, zgodnie z którymi organy egzekwowania prawa, wyznaczone przez ich państwa członkowskie jako odpowiedzialne za egzekwowanie zakazu stosowania nieuczciwych praktyk handlowych w relacjach między przedsiębiorstwami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych na mocy dyrektywy (UE) 2019/633, współpracują ze sobą i koordynują swoje działania, aby zapewnić skuteczność tej dyrektywy.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do egzekwowania zakazu stosowania nieuczciwych praktyk handlowych o wymiarze transgranicznym w relacjach między przedsiębiorstwami w łańcuchu dostaw produktów rolnych i spożywczych określonego w art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy (UE) 2019/633, które to praktyki występują w związku ze sprzedażą produktów rolnych i spożywczych między nabywcami a dostawcami wymienionymi w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy.

Rozdział IV niniejszego rozporządzenia ma również zastosowanie do okresów powiadomienia z krótkim wyprzedzeniem ustanowionych dla określonych sektorów na czas krótszy niż 30 dni na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2019/633 lub na podstawie przepisów krajowych utrzymanych lub przyjętych na podstawie art. 9 ust. 1 tej dyrektywy, jeżeli państwo członkowskie podejmie taką decyzję zgodnie z art. 15 i 16 niniejszego rozporządzenia.

Rozdział VI niniejszego rozporządzenia ma zastosowanie do nieuczciwych praktyk handlowych, w których uczestniczą dostawcy lub nabywcy mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią.

2. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla unijnych i krajowych przepisów w dziedzinie prawa prywatnego międzynarodowego, w szczególności przepisów dotyczących jurysdykcji sądów i prawa właściwego.

3. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla stosowania w państwach członkowskich środków związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach cywilnych i karnych, w szczególności dla funkcjonowania Europejskiej Sieci Sądowej ustanowionej decyzją 2008/976/WSiSW, oraz dla stosowania decyzji ramowej 2005/214/WSiSW i dyrektywy 2014/41/UE.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje określone w art. 2 dyrektywy (UE) 2019/633. Ponadto stosuje się następujące definicje:

- 1) „organ egzekwowania prawa” oznacza organ krajowy lub organy krajowe wyznaczone przez państwo członkowskie zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/633;
- 2) „wnioskujący organ egzekwowania prawa” oznacza organ egzekwowania prawa, który zwraca się z wnioskiem o wzajemną pomoc;

- 3) „otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa” oznacza organ egzekwowania prawa, który otrzymuje wniosek o wzajemną pomoc;
- 4) „nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym” oznacza nieuczciwą praktykę handlową, w której uczestniczy jeden dostawca i jeden nabywca, jeżeli dostawca i nabywca mają siedzibę lub miejsce zamieszkania w dwóch różnych państwach członkowskich;
- 5) „powszechna nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym” oznacza nieuczciwą praktykę handlową, w której uczestniczą dostawcy i nabywcy mający siedzibę lub miejsce zamieszkania w co najmniej trzech państwach członkowskich;
- 6) „ostateczna decyzja” oznacza decyzję, od której nie można lub już nie można się odwołać przy zastosowaniu zwyczajnych środków.

Artykuł 4

Zasada ogólna

Organy egzekwowania prawa współpracują ze sobą w celu zapobiegania lub położenia kresu nieuczciwym praktykom handlowym o wymiarze transgranicznym występującym na ich terytoriach.

ROZDZIAŁ II

ZASOBY, WIEDZA FACHOWA I POUFNOŚĆ

Artykuł 5

Zasoby i wiedza fachowa

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy egzekwowania prawa dysponowały zasobami niezbędnymi do stosowania niniejszego rozporządzenia i do propagowania wiedzy na temat jego przepisów wśród nabywców i dostawców.

Artykuł 6

Poufność informacji

1. Do celów niniejszego rozporządzenia organy egzekwowania prawa są uprawnione do wzajemnego przekazywania informacji i wykorzystywania wszelkich okoliczności faktycznych lub prawnych – w tym informacji poufnych – jako dowodów.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, wykorzystuje się jako dowody wyłącznie w celu stosowania niniejszego rozporządzenia i w odniesieniu do kwestii, w związku z którą zostały zgromadzone przez otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa.
3. Informacje, o których mowa w ust. 1, są wykorzystywane przez organy egzekwowania prawa wyłącznie z należyтым uwzględnieniem uzasadnionych interesów osoby fizycznej lub prawnej, w tym z należyтым uwzględnieniem ochrony tajemnic przedsiębiorstwa i praw własności intelektualnej.
4. W przypadkach gdy skarżący występuje z wnioskiem o ochronę informacji na podstawie art. 5 ust. 3 dyrektywy (UE) 2019/633, organ egzekwowania prawa otrzymujący skargę występuje o uprzednią zgodę skarżącego przed przekazaniem chronionych informacji innemu organowi egzekwowania prawa.

ROZDZIAŁ III

MECHANIZM WZAJEMNEJ POMOCY

Artykuł 7

Wnioski o udzielenie informacji

1. Na wniosek wnioskującego organu egzekwowania prawa otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa niezwłocznie i najpóźniej w terminie 90 dni od daty złożenia wniosku, przekazuje wnioskującemu organowi egzekwowania prawa wymagane informacje w celu ustalenia, czy w państwie członkowskim wnioskującego organu egzekwowania prawa, wystąpiła lub występuje nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym. Wnioskujący organ egzekwowania prawa i otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa mogą uzgodnić przedłużenie tego 90-dniowego okresu o dodatkowy okres 30 dni.

2. Jeżeli otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa nie posiada wszystkich informacji wymaganych na podstawie ust. 1, jego odpowiedź na ten wniosek może zawierać jedynie częściowe informacje lub stwierdzać brak wymaganych informacji. W każdym przypadku otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa wskazuje powód wysłania takiej odpowiedzi. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może podjąć decyzję o zgromadzeniu brakujących informacji – w takim przypadku informuje wnioskujący organ egzekwowania prawa o swojej decyzji i dzieli się zgromadzonymi informacjami z tym organem.

3. Informacje, które mają zostać przekazane zgodnie z wnioskiem na podstawie ust. 1, są gromadzone przez otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa i wykorzystywane przez wnioskujący organ egzekwowania prawa jedynie zgodnie z ich odpowiednim prawem krajowym.

Artykuł 8

Wnioski o zastosowanie środków w ramach postępowania wyjaśniającego

1. Na wniosek i w imieniu wnioskującego organu egzekwowania prawa otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa stosuje środki w ramach postępowania wyjaśniającego, zgodnie z uprawnieniami określonymi w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) dyrektywy (UE) 2019/633 oraz zgodnie ze swoim prawem krajowym, w celu ustalenia, czy wystąpiła lub występuje nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym.

2. Jeżeli otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa wykonuje uprawnienia określone w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) dyrektywy (UE) 2019/633 na wniosek i w imieniu wnioskującego organu egzekwowania prawa, urzędnikom i innym osobom towarzyszącym upoważnionym lub wyznaczonym przez wnioskujący organ egzekwowania prawa zezwala się na towarzyszenie i pomaganie otrzymującemu wniosek organowi egzekwowania prawa w wykonywaniu jego uprawnień, pod nadzorem urzędników tego organu i pod warunkiem że wnioskujący organ egzekwowania prawa poinformował z wyprzedzeniem otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa o chęci uczestnictwa.

3. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa niezwłocznie przekazuje wnioskującemu organowi egzekwowania prawa informacje na temat kroków i środków, które już zastosował lub które zamierza zastosować na podstawie ust. 1.

Artykuł 9

Wnioski o wyegzekwowanie decyzji o nałożeniu grzywien lub innych równie skutecznych sankcji i o zastosowaniu środków tymczasowych

1. Na wniosek wnioskującego organu egzekwowania prawa otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa zgodnie ze swoim prawem krajowym egzekwuje ostateczne decyzje o nałożeniu grzywien lub innych równie skutecznych sankcji i o zastosowaniu środków tymczasowych przyjętych zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy (UE) 2019/633 przez państwo członkowskie wnioskującego organu egzekwowania prawa, lub niezwłocznie wszczyna postępowanie w celu wyegzekwowania takich ostatecznych decyzji.

2. Ust. 1 stosuje się wyłącznie wtedy, gdy wnioskujący organ egzekwowania prawa upewnił się, że nabywca, w przypadku którego grzywna i inne równie skuteczne sankcje oraz środki tymczasowe są możliwe do wyegzekwowania, nie posiada wystarczających aktywów na terytorium państwa członkowskiego tego wnioskującego organu egzekwowania prawa.

3. Wnioskujący organ egzekwowania prawa może wystąpić z wnioskiem o wyegzekwowanie wyłącznie ostatecznej decyzji.

4. Kwestie dotyczące terminów przedawnienia w odniesieniu do egzekwowania grzywien, innych równie skutecznych sankcji i środków tymczasowych reguluje prawo krajowe państwa członkowskiego otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa.

Artykuł 10

Koszty

1. Organy egzekwowania prawa nie nakładają na dostawców żadnych opłat w celu odzyskania kosztów związanych z transgranicznym wymiarem nieuczciwej praktyki handlowej.

2. Organy egzekwowania prawa zrzekają się wszelkich wzajemnych roszczeń o zwrot kosztów poniesionych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, z wyjątkiem kosztów poniesionych, gdy występowały jako otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa w odniesieniu do środków stosowanych na podstawie art. 7, 8, 9, 15 lub 16, o których to środkach mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

3. W odniesieniu do środków stosowanych na podstawie art. 7, 8, 15 lub 16 otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może zwrócić się do wnioskującego organu egzekwowania prawa o pokrycie – w całości lub w części – uzasadnionych dodatkowych kosztów, w tym kosztów tłumaczenia pisemnego, kosztów pracy i kosztów administracyjnych. W takich przypadkach wnioskujący organ egzekwowania prawa pokrywa te koszty, zgodnie ze skierowaną do niego prośbą.
4. W odniesieniu do środków stosowanych na podstawie art. 9 otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może uzyskać pełny zwrot kosztów poniesionych z tytułu zapłaty grzywien pobranych w imieniu wnioskującego organu egzekwowania prawa, w tym kosztów tłumaczenia pisemnego, kosztów pracy i kosztów administracyjnych. Jeżeli kwota grzywien nie pokrywa uzasadnionych dodatkowych poniesionych kosztów lub jeżeli otrzymującemu wniosek organowi egzekwowania prawa nie udaje się pobrać grzywien pomimo dołożenia w tym celu wszelkich uzasadnionych starań, otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może zwrócić się do wnioskującego organu egzekwowania prawa o pokrycie – w całości lub w części – poniesionych kosztów. W takim przypadku wnioskujący organ egzekwowania prawa pokrywa te koszty, zgodnie ze skierowaną do niego prośbą.
5. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa odzyskuje kwoty należne na podstawie niniejszego artykułu w walucie swojego państwa członkowskiego, zgodnie z prawem krajowym tego państwa.
6. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa przelicza, w razie potrzeby, grzywny na walutę swojego państwa członkowskiego po kursie wymiany obowiązującym w dniu nałożenia grzywien, zgodnie z prawem krajowym tego państwa.

Artykuł 11

Mechanizm powiadamiania

W terminie 30 dni od przyjęcia decyzji stwierdzającej występowanie nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym w swoim państwie członkowskim organy egzekwowania prawa powiadamiają o każdej takiej decyzji Komisję i wszystkie pozostałe organy egzekwowania prawa.

Artykuł 12

Procedura dotycząca składania wniosków o wzajemną pomoc

1. Wnioskujący organ egzekwowania prawa, składając wniosek o wzajemną pomoc:
 - a) wskazuje jako podstawę prawną wniosku niniejsze rozporządzenie, prawo krajowe transponujące dyrektywę (UE) 2019/633 oraz odpowiednie przepisy art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy (UE) 2019/633, wskazuje cel wniosku, w tym opis transgranicznego wymiaru domniemanej nieuczciwej praktyki handlowej, oraz określa informacje, o które zwrócono się na podstawie art. 7 ust. 1, lub środki egzekwowania prawa, o które zwrócono się na podstawie art. 8 lub 9 niniejszego rozporządzenia;
 - b) przekazuje wszelkie dodatkowe istotne informacje niezbędne do wykonania wniosku otrzymującemu wniosek organowi egzekwowania prawa, w tym wszelkie informacje, które można uzyskać wyłącznie w państwie członkowskim wnioskującego organu egzekwowania prawa.
2. Składanie wniosków o wzajemną pomoc i cała związana z nimi komunikacja odbywają się w formie pisemnej. Standardowe formularze wniosków o wzajemną pomoc stosuje się w przypadku, gdy zostały one określone przez Komisję.
3. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające standardowe formularze wniosków o wzajemną pomoc, o których mowa w ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 32.

Artykuł 13

Odmowa realizacji wniosku o wzajemną pomoc

1. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może odmówić realizacji wniosku o przekazanie informacji na podstawie art. 7 ust. 1, wyłącznie jeżeli ma miejsce co najmniej jedna z następujących sytuacji:
 - a) po przeprowadzeniu konsultacji z wnioskującym organem egzekwowania prawa obydwa organy egzekwowania prawa zgadzają się, że dane informacje nie są potrzebne lub że na późniejszym etapie można złożyć nowy wniosek;

b) przed organami sądowymi w państwie członkowskim otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa lub wnioskującego organu egzekwowania prawa wszczęto już postępowanie przygotowawcze lub postępowanie sądowe w sprawie tego samego nabywcy w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej, która dotyczy tego samego dostawcy i tego samego okresu stosowania nieuczciwej praktyki handlowej objętej tym postępowaniem przygotowawczym lub postępowaniem sądowym.

2. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może odmówić realizacji wniosku o zastosowanie środków egzekwowania prawa na podstawie art. 8, wyłącznie jeżeli przeprowadzono konsultacje z wnioskującym organem egzekwowania prawa i ma miejsce co najmniej jedna z następujących sytuacji:

a) przed organami sądowymi w państwie członkowskim otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa, wszczęto już postępowanie przygotowawcze lub postępowanie sądowe lub wydano wyrok w sprawie tego samego nabywcy w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej, która dotyczy tego samego dostawcy i tego samego okresu stosowania nieuczciwej praktyki handlowej objętej tym postępowaniem przygotowawczym lub postępowaniem sądowym, lub zawarto ugodę sądową z tym samym nabywcą w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej;

b) rozpoczęto już wykonywanie niezbędnych uprawnień do egzekwowania prawa, w tym postępowanie administracyjne, lub przyjęto już decyzję administracyjną w sprawie tego samego nabywcy w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej, która dotyczy tego samego dostawcy i tego samego okresu stosowania nieuczciwej praktyki handlowej objętej postępowaniami wyjaśniającymi lub decyzją administracyjną w państwie członkowskim otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa – aby doprowadzić do szybkiego i skutecznego zaprzestania tej nieuczciwej praktyki handlowej;

c) przed organami sądowymi w państwie członkowskim wnioskującego organu egzekwowania prawa, wszczęto już postępowanie przygotowawcze lub postępowanie sądowe w sprawie tego samego nabywcy w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej, która dotyczy tego samego dostawcy i tego samego okresu stosowania nieuczciwej praktyki handlowej objętej postępowaniem przygotowawczym lub postępowaniem sądowym;

d) otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może wykazać, że środki egzekwowania prawa, których dotyczy wniosek, nie są przewidziane w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) dyrektywy (UE) 2019/633, lub może wykazać, że wniosek dotyczy okresów powiadomienia z krótkim wyprzedzeniem ustanowionych dla określonych sektorów na czas krótszy niż 30 dni na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy lub przepisów krajowych utrzymanych lub przyjętych na podstawie art. 9 ust. 1 tej dyrektywy;

e) otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa nie może:

(i) zapewnić odpowiedniej ochrony zgodnie z art. 5 ust. 3 dyrektywy (UE) 2019/633 w odniesieniu do informacji chronionych przekazywanych na podstawie art. 6 ust. 4 niniejszego rozporządzenia; ani

(ii) wykonać wniosku bez dostępu do niektórych informacji, których skarżący nie zgodził się przekazać zgodnie z art. 6 ust. 4;

f) wnioskujący organ egzekwowania prawa nie przekazał informacji, które są niezbędne zgodnie z art. 12.

3. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może odmówić realizacji wniosku o zastosowanie środków egzekwowania prawa na podstawie art. 9, wyłącznie jeżeli przeprowadzono konsultacje z wnioskującym organem egzekwowania prawa i ma miejsce co najmniej jedna z poniższych sytuacji:

a) przed organami sądowymi w państwie członkowskim otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa wszczęto już postępowanie przygotowawcze lub postępowanie sądowe lub wydano wyrok w sprawie tego samego nabywcy w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej lub zawarto ugodę sądową z tym samym nabywcą w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej;

b) w państwie członkowskim otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa rozpoczęto już wykonywanie niezbędnych uprawnień do egzekwowania prawa, w tym postępowanie administracyjne, lub przyjęto już decyzję administracyjną w sprawie tego samego nabywcy w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej – aby doprowadzić do szybkiego i skutecznego zaprzestania tej nieuczciwej praktyki handlowej;

- c) przed organami sądowymi w państwie członkowskim wnioskującego organu egzekwowania prawa wszczęto już postępowanie przygotowawcze lub postępowanie sądowe w sprawie tego samego nabywcy w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej;
 - d) otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może wykazać, że ostateczna decyzja dotyczy okresów powiadomienia z krótkim wyprzedzeniem ustanowionych dla określonych sektorów na czas krótszy niż 30 dni na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2019/633 lub na podstawie przepisów krajowych utrzymanych lub przyjętych na podstawie art. 9 ust. 1 tej dyrektywy lub że decyzja ta nie mogła zostać przyjęta ani nie może zostać wykonana zgodnie z jego prawem krajowym;
 - e) wnioskujący organ egzekwowania prawa nie przekazał informacji, które są niezbędne zgodnie z art. 12.
4. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa niezwłocznie informuje wnioskujący organ egzekwowania prawa o każdej odmowie realizacji wniosku o wzajemną pomoc oraz o powodach tej odmowy.

Artykuł 14

System językowy

1. Zainteresowane organy egzekwowania prawa uzgadniają, jakie języki mają być stosowane przez organy egzekwowania prawa do celów wniosków, notyfikacji i wszelkich innych powiadomień objętych niniejszym rozdziałem, związanych z mechanizmem wzajemnej pomocy.
2. Jeżeli zainteresowane organy egzekwowania prawa nie mogą osiągnąć porozumienia w sprawie języków, jakie mają być stosowane, wnioski o wzajemną pomoc są przekazywane w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego wnioskującego organu egzekwowania prawa, wraz z nieoficjalnym tłumaczeniem na język angielski, o ile wystąpiono z takim wnioskiem. Odpowiedzi przekazywane są w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego otrzymującego wniosek organu egzekwowania prawa, a na prośbę dołączane jest do nich nieoficjalne tłumaczenie na język angielski.

ROZDZIAŁ IV

DOBROWOLNA WSPÓŁPRACA

Artykuł 15

Wnioski o przekazanie informacji w odniesieniu do przepisów krajowych

1. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję, że organy egzekwowania prawa mogą korzystać z możliwości, o których mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do okresów powiadomienia z krótkim wyprzedzeniem ustanowionych dla określonych sektorów na czas krótszy niż 30 dni na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2019/633 lub na podstawie przepisów krajowych utrzymanych lub przyjętych na podstawie art. 9 ust. 1 tej dyrektywy.
2. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmie taką decyzję, a wnioskujący organ egzekwowania prawa korzysta z jednej lub obydwu możliwości, o których mowa w ust. 1, otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może przekazać jedynie częściowe informacje lub odmówić przekazania informacji. Otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa wskazuje powody tej częściowej odpowiedzi lub tej odmowy. W takich przypadkach art. 13 nie ma zastosowania.

Artykuł 16

Wnioski o zastosowanie środków w ramach postępowania wyjaśniającego w odniesieniu do przepisów krajowych

1. Jeżeli jedno państwo członkowskie ustanowiło na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2019/633 okresy powiadomienia z krótkim wyprzedzeniem, które dla określonych sektorów są krótsze niż 30 dni, a inne państwo członkowskie zrobiło to samo, co skutkuje okresem powiadomienia z krótkim wyprzedzeniem, równej długości w odniesieniu do tych samych krótszych okresów i dla tych samych określonych sektorów, organy egzekwowania prawa tych państw członkowskich mogą zgodzić się na skorzystanie z możliwości przewidzianych w art. 8 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Podobnie, jeżeli jedno państwo członkowskie utrzymało lub przyjęło bardziej rygorystyczne przepisy krajowe na podstawie art. 9 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/633, a inne państwo członkowskie zrobiło to samo, w wyniku czego obowiązują w nim również rygorystyczne przepisy krajowe w odniesieniu do podmiotów tego samego rozmiaru lub do tego samego rodzaju nieuczciwych praktyk handlowych, organy egzekwowania prawa tych państw członkowskich mogą zgodzić się na skorzystanie z możliwości przewidzianych w art. 8 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli wnioskujący organ egzekwowania prawa korzysta z jednej lub obydwu możliwości, o których mowa w ust. 1, otrzymujący wniosek organ egzekwowania prawa może odmówić zastosowania środków w ramach postępowania wyjaśniającego, bez wskazywania powodów tej odmowy. W takich przypadkach art. 13 nie ma zastosowania.

Artykuł 17

Procedura dotycząca składania wniosku

Jeżeli wnioskujący organ egzekwowania prawa korzysta z możliwości przewidzianych w art. 15 lub 16, przekazuje wniosek otrzymującemu wniosek organowi egzekwowania prawa, który:

- a) podaje niniejsze rozporządzenie jako jedną z podstaw prawnych;
- b) wskazuje prawo krajowe ustanawiające zakaz stosowania danej nieuczciwej praktyki handlowej, która wykracza poza dyrektywę (UE) 2019/633, oraz wskazuje, czy to prawo krajowe opiera się na art. 3 ust. 1 lit. b) lub art. 9 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/633;
- c) opisuje cel wniosku;
- d) opisuje daną nieuczciwą praktykę handlową i określa, w jaki sposób wykracza ona poza dyrektywę (UE) 2019/633;
- e) określa rodzaj informacji lub środków w ramach postępowania wyjaśniającego, o które wystąpiono.

ROZDZIAŁ V

MECHANIZMY PROWADZENIA POSTĘPOWAŃ WYJAŚNIAJĄCYCH I EGZEKWOWANIA W ODNIESIENIU DO POWSZECHNYCH NIEUCZCIWYCH PRAKTYK HANDLOWYCH O WYMIARZE TRANSGRANICZNYM

Artykuł 18

Rozpoczęcie skoordynowanego działania i wyznaczenie koordynatora

1. W przypadku uzasadnionego podejrzenia, że może występować powszechna nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym, organy egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do tej podejrzewanej praktyki, podejmują skoordynowane działanie oparte na wzajemnym porozumieniu. O rozpoczęciu tego skoordynowanego działania niezwłocznie powiadamia się Komisję.

2. Organy egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do danej podejrzewanej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, wyznaczają organ egzekwowania prawa, który pełni rolę koordynatora. W celu osiągnięcia porozumienia w sprawie wyznaczenia koordynatora Komisja może, w razie potrzeby, ułatwiać dyskusje między organami egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do tej praktyki. Jeżeli te organy egzekwowania prawa nie mogą osiągnąć porozumienia w sprawie wyznaczenia koordynatora, jego rolę pełni organ egzekwowania prawa, który wydał ostrzeżenie na podstawie art. 24.

3. Organy egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do danej podejrzewanej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, przeprowadzają postępowania wyjaśniające na podstawie posiadanych informacji. Ostrzegają pozostałe organy egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do tej praktyki, o wynikach takich postępowań zgodnie z art. 24.

4. Organ egzekwowania prawa dołącza do skoordynowanego działania, jeżeli podczas tego skoordynowanego działania okaże się, że ten organ egzekwowania prawa jest odpowiedni w odniesieniu do danej podejrzewanej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym.

5. W celu ustalenia, że dany organ egzekwowania prawa jest odpowiedni w odniesieniu do danej podejrzewanej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, uwzględnia się wszystkie elementy, w szczególności:

- a) państwa członkowskie, w których siedzibę lub miejsce zamieszkania mają nabywcy;
- b) państwa członkowskie, w których siedzibę lub miejsce zamieszkania mają dostawcy, których może dotyczyć nieuczciwa praktyka handlowa.

Artykuł 19

Przyczyny odmowy udziału w skoordynowanym działaniu

1. Organ egzekwowania prawa może odmówić udziału w skoordynowanym działaniu, wyłącznie jeżeli ma miejsce co najmniej jedna z poniższych sytuacji:
 - a) wszczęto już postępowanie przygotowawcze, postępowanie sądowe lub postępowanie administracyjne, lub wydano wyrok w sprawie tego samego nabywcy lub tych samych nabywców w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej, która dotyczy tego samego dostawcy i tego samego okresu nieuczciwej praktyki handlowej objętej tym postępowaniem przygotowawczym, postępowaniem sądowym lub postępowaniem administracyjnym w państwie członkowskim tego organu egzekwowania prawa, lub zawarto ugodę sądową z takim nabywcą lub takimi nabywcami w odniesieniu do takiej nieuczciwej praktyki handlowej;
 - b) organ egzekwowania prawa wszczął już postępowanie wyjaśniające przed wydaniem ostrzeżenia, o którym mowa w art. 24, lub przyjęło decyzję administracyjną w sprawie tego samego nabywcy lub tych samych nabywców w odniesieniu do tej samej nieuczciwej praktyki handlowej dotyczącej tego samego dostawcy i tego samego okresu nieuczciwej praktyki handlowej objętej postępowaniem wyjaśniającym lub decyzją administracyjną w państwie członkowskim tego organu egzekwowania prawa – aby doprowadzić do zaprzestania powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym;
 - c) w państwie członkowskim tego organu egzekwowania prawa nie wystąpiła powszechna nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym, i dlatego nie ma potrzeby podejmowania środków egzekwowania prawa na podstawie art. 6 dyrektywy (UE) 2019/633 przez ten organ egzekwowania prawa.
2. W przypadku gdy organ egzekwowania prawa odmawia wzięcia udziału w skoordynowanym działaniu, niezwłocznie informuje o tej decyzji Komisję i pozostałe organy egzekwowania prawa, które są odpowiednie w odniesieniu do danej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, przedstawiając przyczyny swojej decyzji i przekazując wszelkie niezbędne dokumenty uzasadniające.

Artykuł 20

Postępowania wyjaśniające w ramach skoordynowanych działań

1. Organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu zapewniają, by postępowania wyjaśniające i kontrole były prowadzone w terminowy, skuteczny i skoordynowany sposób. Organy egzekwowania prawa starają się prowadzić postępowania wyjaśniające i kontrole oraz, w stopniu, w jakim pozwala na to prawo krajowe, stosować środki tymczasowe równoległe do środków stosowanych przez inne organy egzekwowania prawa.
2. Organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu przedstawiają we wspólnym oświadczeniu wyniki postępowania wyjaśniającego i ocenę powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym, podsumowując podjęte środki krajowe i, w stosownych przypadkach, różne opinie organów egzekwowania prawa.
3. Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących poufności oraz tajemnicy przedsiębiorstwa określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943⁽⁹⁾ organy egzekwowania prawa, których dotyczy skoordynowane działanie, publikują wspólne oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, lub jego części na swoich stronach internetowych i informują Komisję o publikacji.

Artykuł 21

Środki egzekwowania prawa w skoordynowanych działaniach

1. Organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu podejmują w ramach swojej jurysdykcji wszelkie niezbędne środki egzekwowania prawa na podstawie art. 6 dyrektywy (UE) 2019/633 względem nabywcy lub nabywców odpowiedzialnych za powszechną nieuczciwą praktykę handlową o wymiarze transgranicznym, aby doprowadzić do zaprzestania tej nieuczciwej praktyki handlowej.
2. Środki egzekwowania prawa na podstawie ust. 1 są podejmowane przez organy egzekwowania prawa zgodnie z przepisami krajowymi ich państwa członkowskiego i w skoordynowany sposób, aby doprowadzić do zaprzestania danej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym. Organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu starają się podejmować środki egzekwowania prawa jednocześnie w państwach członkowskich, które są odpowiednie w odniesieniu do tej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym.

⁽⁹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj>).

*Artykuł 22***Zaprzestanie skoordynowanych działań**

1. Zaprzestaje się skoordynowanego działania, jeżeli uczestniczące w nim organy egzekwowania prawa stwierdzą, że we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich zaprzestano stosowania danej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym lub że nie doszło do takiej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej.
2. Koordynator wyznaczony zgodnie z art. 18 ust. 2, powiadamia, w stosownych przypadkach i niezwłocznie, organy egzekwowania prawa państw członkowskich, których dotyczy skoordynowane działanie, i Komisję o zaprzestaniu tego skoordynowanego działania.

*Artykuł 23***Rola koordynatora**

1. Koordynator wyznaczony zgodnie z art. 18 ust. 2 w szczególności:
 - a) zapewnia, aby organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu były należycie i terminowo informowane o postępach w realizacji działań w ramach postępowania wyjaśniającego lub działań w zakresie egzekwowania prawa, o przewidywanych kolejnych krokach oraz o środkach, które mają zostać przyjęte;
 - b) koordynuje i monitoruje środki w ramach postępowania wyjaśniającego podejmowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przez organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu;
 - c) koordynuje proces przygotowania i udostępniania wszystkich niezbędnych dokumentów przez organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu;
 - d) informuje nabywcę lub nabywców o uruchomieniu skoordynowanego działania i utrzymuje kontakt z nabywcą lub nabywcami i innymi stronami, których dotyczą środki w ramach postępowania wyjaśniającego lub środki egzekwowania prawa, o ile ma to zastosowanie, chyba że organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu i koordynator uzgodnią inaczej;
 - e) w przypadku gdy ma to zastosowanie, koordynuje ocenę, konsultacje i monitorowanie prowadzone przez organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu oraz inne kroki niezbędne do realizacji zobowiązań proponowanych przez danego nabywcę;
 - f) w przypadku gdy ma to zastosowanie, koordynuje środki egzekwowania prawa przyjmowane przez organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu;
 - g) koordynuje wnioski o wzajemną pomoc składane na podstawie rozdziału III przez organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu.

Koordynatorowi w wykonywaniu działań określonych w akapicie pierwszym lit. b), c), e), f) i g) pomagają pozostałe organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu.

2. Koordynator nie ponosi odpowiedzialności za czyny lub zaniechania, których dopuszczają się pozostałe organy egzekwowania prawa uczestniczące w skoordynowanym działaniu podczas korzystania z uprawnień określonych w art. 6 dyrektywy (UE) 2019/633 i w niniejszym rozporządzeniu.

*Artykuł 24***System ostrzegania**

1. Organ egzekwowania prawa niezwłocznie ostrzega Komisję i wszystkie inne organy egzekwowania prawa, że może występować powszechna nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym, niezależnie od tego czy występuje ona wyłącznie w Unii, czy też zarówno w Unii, jak i w co najmniej jednym państwie trzecim. Komisja może uzupełnić to ostrzeżenie o informacje, które mogłyby ułatwić organom egzekwowania prawa szybkie i odpowiednie działanie.

2. Wydając ostrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, organ egzekwowania prawa przekazuje informacje na temat podejrzewanej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym objętej niniejszym rozporządzeniem, w tym:

- a) szczegółowy opis tej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym;
- b) wykaz państw członkowskich, których dotyczy lub może dotyczyć ta powszechna nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym;
- c) informacje o tożsamości nabywcy lub nabywców podejrzanych o stosowanie tej powszechnej nieuczciwej praktyki handlowej o wymiarze transgranicznym;
- d) informacje o tej nieuczciwej praktyce handlowej na mocy dyrektywy (UE) 2019/633 i na mocy prawa krajowego;
- e) opis postępowania sądowego, środków egzekwowania prawa lub innych środków podjętych w związku z tą nieuczciwą praktyką handlową o wymiarze transgranicznym, wraz z datami ich podjęcia i czasem ich trwania oraz ich statusem;
- f) dane organów egzekwowania prawa prowadzących postępowanie i podejmujących środki, o których mowa w lit. e).

3. Wydając ostrzeżenie, organ egzekwowania prawa może zwrócić się do organów egzekwowania prawa w innych państwach członkowskich o zweryfikowanie, na podstawie informacji dostępnych lub osiągalnych dla właściwych organów egzekwowania prawa, czy na terytorium tych innych państw członkowskich może występować taka sama powszechna nieuczciwa praktyka handlowa o wymiarze transgranicznym, czy też w tych państwach członkowskich toczy się postępowanie lub czy podjęto już jakiegokolwiek środki egzekwowania prawa w odniesieniu do takiej nieuczciwej praktyki handlowej. Organy egzekwowania prawa w tych innych państwach członkowskich niezwłocznie odpowiadają na wniosek.

Artykuł 25

System językowy

1. Organy egzekwowania prawa uzgadniają, jakie języki mają być stosowane przez organy egzekwowania prawa do celów notyfikacji i wszelkich innych powiadomień objętych niniejszym rozdziałem, związanych ze skoordynowanymi działaniami.

2. Jeżeli zainteresowane organy egzekwowania prawa nie mogą osiągnąć porozumienia w sprawie języków, jakie mają być stosowane, notyfikacje i inne powiadomienia są przekazywane w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego dokonującego powiadomienia, a na prośbę dołączane jest do nich nieoficjalne tłumaczenie na język angielski.

ROZDZIAŁ VI

WSPÓŁPRACA W ODNIESIENIU DO DOSTAWCÓW LUB NABYWCÓW MAJĄCYCH SIEDZIBĘ LUB MIEJSCE ZAMIESZKANIA POZA UNIĄ

Artykuł 26

Współpraca w odniesieniu do dostawców lub nabywców mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią

W odniesieniu do nieuczciwych praktyk handlowych określonych w art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy (UE) 2019/633, występujących w związku ze sprzedażą produktów rolnych i spożywczych między nabywcami a dostawcami, jak określono w art. 1 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/633, w przypadku gdy dostawcy lub nabywcy mają siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią, organ egzekwowania prawa może:

- a) zwrócić się o informacje do organu egzekwowania prawa innego państwa członkowskiego, aby ustalić, czy nieuczciwa praktyka handlowa wystąpiła lub występuje w państwie członkowskim wnioskującego organu egzekwowania prawa. Do celów takiego wniosku stosują się odpowiednio art. 6, art. 7 ust. 1, 2 i 3, art. 10, 11, 12, art. 13 ust. 1 i art. 14;
- b) ostrzec Komisję i inne zainteresowane organy egzekwowania prawa, gdy podejrzewa, że w stosunku do dostawcy mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią lub nabywcy mającego siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią stosowana jest nieuczciwa praktyka handlowa i że może ona dotyczyć nabywców lub dostawców mających siedzibę lub miejsce zamieszkania w co najmniej trzech państwach członkowskich. Do celów takiego ostrzeżenia stosują się odpowiednio art. 6, art. 24 ust. 2 i 3 oraz art. 25.

*Artykuł 27***Osoba kontaktowa do spraw dotyczących Unii**

1. W przypadku gdy organ egzekwowania prawa podejmuje środki w ramach postępowania wyjaśniającego przeciwko nabywcy mającemu siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią w związku z nieuczciwą praktyką handlową określoną w art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy (UE) 2019/633 oraz jeżeli uzna, że nabywca ten z nim nie współpracuje, organ ten może zwrócić się do nabywcy o wyznaczenie osoby fizycznej lub prawnej mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Unii jako swojej osoby kontaktowej do spraw dotyczących Unii.
2. Osoba kontaktowa do spraw dotyczących Unii, o której mowa w ust. 1:
 - a) jest podstawowym punktem kontaktowym dla zainteresowanego organu egzekwowania prawa;
 - b) ułatwia prowadzenie postępowań wyjaśniających, w tym poprzez przekazywanie zainteresowanemu organowi egzekwowania prawa żądanych dokumentów, rejestrów transakcji, danych i zeznań świadków.
3. W przypadku gdy nabywca mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią nie wykona wniosku, o którym mowa w ust. 1, organ egzekwowania prawa, który jest autorem wniosku, niezwłocznie ostrzega Komisję i wszystkie inne organy egzekwowania prawa, że nabywca ten nie wyznaczył osoby kontaktowej do spraw dotyczących Unii. Komisja może uzupełnić to ostrzeżenie o wszelkie informacje, które mogłyby ułatwić organom egzekwowania prawa szybkie i odpowiednie działanie.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PROCEDURALNE

*Artykuł 28***Obowiązek sprawozdawczy Komisji**

1. Do dnia 11 września 2031 r. Komisja przedstawia sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, a także Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów. Komisja uwzględnia to sprawozdanie przy przeprowadzaniu oceny dyrektywy (UE) 2019/633. W stosownych przypadkach ocenie tej towarzyszy wniosek ustawodawczy dotyczący niniejszego rozporządzenia.
2. Komisja sporządza sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na podstawie corocznych sprawozdań, o których mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/633. W razie potrzeby Komisja może zwracać się do państw członkowskich o dodatkowe informacje.
3. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, opisuje się ewolucję mechanizmów współpracy ustanowionych na mocy niniejszego rozporządzenia oraz działań w zakresie egzekwowania przepisów, w szczególności takich jak wskazanie najczęstszych rodzajów transgranicznych nieuczciwych praktyk handlowych, sektorów najbardziej dotkniętych tymi praktykami oraz rodzajów nabywców, w tym nabywców mających siedzibę lub miejsce zamieszkania poza Unią, najczęściej zaangażowanych w takie praktyki.

*Artykuł 29***Sprawozdania składane przez państwa członkowskie**

Coroczne sprawozdanie, o którym mowa w art. 10 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/633, zawiera szczegółowe informacje na temat działań wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia. Te szczegółowe informacje obejmują między innymi liczbę wniosków otrzymanych przez otrzymujące wniosek organy egzekwowania prawa zgodnie z art. 7, 8, 9 i 12 niniejszego rozporządzenia, a także liczbę skoordynowanych działań – zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia – które to wnioski zostały otwarte lub zamknięte, a działania rozpoczęte lub zakończone w poprzednim roku, dotyczących powszechnych nieuczciwych praktyk handlowych o wymiarze transgranicznym. W odniesieniu do każdego zamkniętego wniosku lub zakończonego działania sprawozdanie zawiera skrócony opis sprawy oraz zastosowanych działań i środków.

Artykuł 30

System wymiany informacji na rynku wewnętrznym

1. System wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012⁽¹⁰⁾, wykorzystuje się do celów art. 7, 8, 9, 11, 12 i 13, art. 15–22 oraz art. 24, 26 i 27 niniejszego rozporządzenia.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 31 w celu zmiany ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do narzędzia, które ma być stosowane do zarządzania notyfikacjami i powiadomieniami wymienianymi pomiędzy organami egzekwowania prawa, aby uwzględnić przyszłe potrzeby techniczne.

Artykuł 31

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 30 ust. 2, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 marca 2026 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem tego pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 30 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 30 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 32

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽¹¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1024/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym i uchylające decyzję Komisji 2008/49/WE („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2012/1024/oj>).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/1308/oj>).

ROZDZIAŁ VIII
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 33

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 10 września 2027 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2026 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodnicząca

R. METSOLA

W imieniu Rady

Przewodnicząca

M. RAOUNA